

Olufsen til Pram^{*)}.

London 18de Juni 1795.

Jeg er i den alleryderste Urolighed, og skriver disse Linier med et blødende Hierte. Skriv mig for Himlens Skyld strax til, og tilintetgør i det mindste den pinligste Uvished.

[s. 141](#) Faae Dage efter at jeg var kommet hertil, hørte jeg overalt det Rygte, at Kiøbenhavn var halv brændt af¹⁾. En Avis gav snart derpaa en forvirret Efterretning, hvori fornemmelig den Omstændighed, at Branden begyndte paa Holmen og havde strax fortæret hele Canallængden, fyldte mig med den skrækkeligste Frygt for Eders Skiebne. Jeg løb til Consul Wolff²⁾, som just havde faaet et fuldstændigt Brev, der ogsaa sagde, at Canalen var brændt, og lagde til, at ingen af Beboerne paa den Kant af Byen havde ræddet det ringeste. Det er mig umuligt at sige, hvorledes jeg blev tilmode.

I saadan en Forvirring begriber jeg, Du ikke kan skrive, men gør det endelig i det første Øieblik Du kan. Er min gyælige Formodning rigtig, har Du ved denne ulykkelige Hændelse mistet alt, hvad Du eiede, saa bedste Pram, bær Din uheldige Skiebne med mandigt Mod, og stræb at trøste Din stakkels Kone, som maa være meget nedslagen. O den forbandede Skiebne, der just i denne Tiid holdt mig fra Kiøbenhavn, fra at dele Eders Ulykke, at sørge med Eder.

Dette Stød er naturligviis meget haardt, men haardest i Begyndelsen, da et nyt Etablissement er uundgaaelig nødvendigt, og dog vanskeligt netop i denne Tidspunkt, da Du maa laane Pengene dertil, og disse maa være sieldne naar fire tusinde ødelagte Familier maa laane paa engang, og saaledes opsøge og udtømme alle Kilder. Min ringe Pung er, som Du veed, til Din Tieneste, og hvor lidt den end formaaer, haaber jeg Du vil være saa venskabelig at betiene Dig af dette lidet. Jeg kan strax sende Dig 200 Rdlr. og flere vil jeg gjøre Udveie til. Men jeg vil ikke belees, fordi jeg byder Dig saa ringe en Sum. Min Mening dermed er blot at spare Dig den Uleilighed at laane dem hos andre, der maaske ikke have nær saa megen god Villie som jeg.

Kiere Pram, lad mig strax vide, hvordan Din Forfatning er, og meld mig, om Du vil paa nogen Maade tillade mig at gjøre hvad jeg kan. Jeg venter Oprigtighed.

Olufsen.